

ת"פ 28378/05/20 - מדינת ישראל- תביעות ירושלים נגד דן שלמה שימול

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 28378-05-20 מדינת ישראל נ' בן שימול
בפני כבוד השופט ביאלין אלעזר

המאשימה: מדינת ישראל- תביעות ירושלים
ע"י עו"ד קרן מטלוב
נגד
הנאשם: דן שלמה שימול
ע"י ב"כ עו"ד ברק טמיר

הכרעת דין

כתב האישום והתשובה לו

- ביום 13.5.20 הוגש נגד הנאשם כתב אישום. בכתב האישום יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), זאת בגין אירוע מיום 15.09.2019 שטיבו יתואר להלן.
- מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 15.9.19 הגיע הנאשם לעמדת הבידוק בכניסה לבית חולים שערי צדק בירושלים (להלן: "**בית החולים**"), הניח שקית על שולחן המאבטחת שרה יעקובוב (להלן: "**המאבטחת**") לצורך בדיקת תכולתה. במקביל, עבר הנאשם במתקן לגילוי מתכות (להלן: "**המגנומטר**"). בכתב האישום נטען כי כאשר יצא הנאשם מן המגנומטר הבחין כי המאבטחת טרם בדקה את השקית. מיד בסמוך, כך נטען בכתב האישום, תפס הנאשם את השקית וביקש למשוך אותה אליו. המאבטחת אחזה בשקית וביקשה מהנאשם לעזוב. עוד נטען, כי הנאשם סירב לדרישת המאבטחת, התנפל על השקית בבריונות והחל למשוך בחוזקה כאשר גם המאבטחת אוחזת בשקית. בכתב האישום נטען כי כתוצאה מכך המאבטחת נמשכה קדימה ולצד עד שעוברי אורח ניגשו לנאשם והרגיעו אותו. במעשיו המתוארים, טוענת התביעה, כי הנאשם תקף את המאבטחת שלא כדין וללא הסכמתה.
- ביום 14.6.22 ניתנה תשובת הנאשם לכתב האישום. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. הנאשם הודה שהניח את השקית לצורך בדיקת תכולתה על ידי המתלוננת. עבר במגנומטר, "לקח את השקית וסבר שהוא יכול לעבור" (עמ' 5 שו' 7-8). ההגנה הודתה במשיכה של השקית על ידי הנאשם, כפי שהדברים מתועדים במצלמות האבטחה. עם זאת, נטען כי אין מדובר במעשה העולה כדי עבירה פלילית אשר ראוי להטיל בגינו קלון על אדם. אף אם יש לראות במשיכת השקית כ"**תקיפה**" במובנה הרחב של הגדרת עבירת התקיפה בחוק, הרי שמעשי הנאשם חוסים תחת סייג זוטי דברים הקבוע בסעיף 34 לחוק. עוד נטען כי מדובר בנאשם שעבר תאונת דרכים קשה,

היה תחת השפעת כדורים ומיהר לטיפול רפואי (עמ' 5 שורות 8-16).

4. נוכח הודאת הנאשם במשיכת השקית מידי המתלוננת, ובעיקר בשים לב לכך שמדובר באירוע מתועד, הרי שאין מחלוקת עובדתית משמעותית. הצדדים חלוקים בשאלת תחולתו של סייג זוטי דברים לפי סעיף 34 לחוק על נסיבות מקרה זה. כפועל יוצא מכך, הצדדים נחלקו בעיקר על טיבו, נסיבותיו וחומרתו של המעשה המתועד לצורך תחולת הסייג.

הראיות

5. התביעה הגישה את הודעת הנאשם (ת/1), מזכר שעניינו זימון הנאשם לחקירה (ת/2) ודיסק ובו תיעוד האירוע (ת/3). כמו כן, התביעה העידה את גובה הודעת הנאשם והמתלוננת.

6. הנאשם העיד מטעמו והגיש תעודת נכה (נ/1).

ראיות התביעה

7. עד התביעה רס"ר אליאור צברי העיד על גביית הודעתו של הנאשם. הודעת הנאשם הוגשה באמצעותו (ת/1) וכן הגישה התביעה מזכר שערך רס"ר צברי ביום 16.9.2019 (ת/2). חרף העובדה שב"כ הנאשם ביקש לזמן את רס"ר צברי, בפועל ויתר על חקירת העד חקירה שכנגד.

8. **עדות המאבטחת;** המאבטחת מסרה בחקירה הראשית כי בתקופה הרלבנטית לאמור בכתב האישום עבדה כמאבטחת בבית החולים. במועד האירוע המתואר בכתב האישום, היא שמשה כמאבטחת בכניסה הראשית של בית החולים. היה תור של אנשים שעמדו כדי להיבדק במגנומטר. לפני הנאשם עמדה אישה עם שני תיקים. בעת שהמאבטחת בדקה את התיקים, עבר הנאשם במגנומטר. המאבטחת מסרה כי בטרם הספיקה לבדוק את השקית, חזר הנאשם לעמדת הכניסה לבידוק. לדבריה, בשלב זה, היא החזיקה בשקית על מנת לבדוק אותה, אולם הנאשם החזיק אף הוא בשקית וניסה למשוך את השקית מידיה. המאבטחת מסרה כי הנאשם חטף את השקית בטרם הבדיקה הביטחונית תוך "**דחיפות וניעורים**". המאבטחת ציינה כי ידה השתפשפה בדלפק הבדיקה (עמ' 10, שו' 26; עמ' 11, שו' 1). עוד מסרה המאבטחת כי שני אנשים ששהו במקום "**באו להזיז אותו ממני כי הוא ממש התקרב**" (עמ' 11, שו' 14-15). המאבטחת מסרה עוד כי לאחר שהנאשם הצליח לחטוף את השקית נכנס לבית החולים ללא בדיקה וכי היא דיווחה על כך לאחראי המשמרת שלה.

9. בחקירתה הנגדית הבהירה המאבטחת כי כל באי בית החולים עוברים בידוק בטחוני. באשר לבעלי תו נכה, ציינה המאבטחת כי אלו אינם חייבים לעמוד בתור לבידוק הביטחוני כמו כולם וכי יש מעבר מיוחד עבורם. בהקשר זה, ציינה המאבטחת כי לא הבחינה בכך שהנאשם נכה או כי הליכתו הייתה מוגבלת: "**אם היה אומר לי שהוא מתקשה ללכת או משהו בסגנון באמת שהייתי מעבירה אותו גם מאיפה שהנכים עוברים אבל הוא עבר בצורה כזו מהירה שלא שמתי לב למקל שלו שיש איזשהו עניין להעביר אותו משם**" (עמ' 12 שו' 28-30). בהמשך, המאבטחת ציינה כי הנאשם עמד בתור רגיל כמו כולם.

10. באשר להתנהגות הנאשם ציינה המאבטחת כי "הוא בא בצורה מאיימת, הוא לא הסביר בצורה יפה" (עמ' 13 שו' 4-5). בהקשר זה מסרה המאבטחת כי האופן בו הנאשם התקרב אליה יצרה אצלה "תחושה מאיימת" (עמ' 12 שורה 11). עוד ציינה המאבטחת בהמשך חקירתה הנגדית כי בניסיון לחטוף השקית מידיה הנאשם ניער אותה, ובלשונה: "...אני מבינה שהוא רצה לקחת את השקית אבל זה בא תוך כדי בתקיפה. הוא לא בא ביפה וביקש את השקית. הוא ניער אותי. מישהי אחרת שלא הייתה לה אחיזה חזקה הייתה עפה אחורה, הייתה לי אחיזה חזקה והצלחתי לעמוד ולא לעוף אחורה, יש לו כוח יותר חזק ממני ככה לנער בחורה" (עמ' 30-1427). העובדה שהנאשם ניער את המאבטחת תוך כדי חטיפת השקית מידיה חזרה על עצמה מספר פעמים בגרסת המאבטחת (ראו בעיקר עמ' 14).

11. ב"כ הנאשם הציג למאבטחת את התיעוד שב-3/ת/3 וביקש ממנה להצביע היכן בסרטון ניתן לראות שנגרם לה שפשוף ביד. המאבטחת השיבה כי תוך כדי שנעמדה והחזיקה בשקית, ידה השתפשפה בדלפק שולחן הבדיקה. ב"כ הנאשם הטיח בפני המאבטחת כי היד שלה נראית באוויר בעת שגם הנאשם וגם היא אוחזים בשקית. עם זאת, המאבטחת דבקה בגרסתה שידה הימנית לא היתה באוויר וכי היא לא המציאה את השפשוף ביד. המאבטחת הדגימה איך נגרם לה השפשוף במהלך עדותה בבית המשפט. היא ציינה שלא נזקקה לטיפול רפואי.

12. ציון כי המאבטחת מסרה מפורשות שהיא הגישה תלונה במשטרה בעקבות בקשתו של אחראי משמרת האבטחה וכי יתכן שאם הדבר היה תלוי בה, לא היתה מגישה תלונה.

13. התביעה הגישה סרטון ובו תיעוד האירוע (3/ת/3). מדובר בתיעוד שנמשך 41 שניות. כדי לעמוד על נסיבות האירוע אביא להלן בקצרה את התוכן העולה מהתיעוד (3/ת/3): בשניות 2-3 נראה הנאשם מניח את השקית שהחזיק בידיו על שולחן המאבטחת בכניסה לבית החולים ועובר דרך המגנומטר. בשנייה 6 הנאשם נראה כבר עומד לאחר שעבר את המגנומטר וצופה לעבר המאבטחת שעדיין בודקת תיק של אדם אחר. יוער כי מהמקום בו עמד יכול היה הנאשם להבחין שהמאבטחת טרם בדקה את השקית שלו. בשניות 8-9 הנאשם נראה חוזר, כשהוא שוב עובר דרך המגנומטר, ושולח את ידו לעבר השקית שעדיין היתה על השולחן. אז נראית המאבטחת אוחזת בשקית ומקרבת אותה אליה לשם בדיקתה.

בשניות 14-20 הנאשם והמאבטחת נראים כשהם מנהלים דין ודברים ביניהם. תוך כדי נראה הנאשם מתקרב אל המאבטחת והאחרונה, אשר היתה יושבת על כיסא, קמה. בשלב זה, הנאשם מנסה למשוך את השקית לעברו בידו האחת. בשניות 20-24 נראה הנאשם מושך את השקית שהחזיקה המאבטחת בחוזקה ובאופן אגרסיבי, באמצעות שתי ידיו, לאחר שהניח את מקל ההליכה שהחזיק. מדובר בשלוש משיכות שבסופן הנאשם מצליח להוציא את השקית מאחיזת המאבטחת. במהלך המשיכות ניתן לראות שהמאבטחת נדחפת לעבר הנאשם ולצד.

בשניות 24-34 נראים אנשים אחרים ששהו במקום ניגשים לעמדת הבידוק וכנראה מתערבים באירוע שהתרחש. אחד מהאנשים אף אוחז בנאשם כנראה בניסיון למנוע את המשך העימות. בשניות 35-41 הנאשם נראה ממשיך אל תוך הבית חולים כאשר השקית בידו ומבלי שנבדקה על ידי המאבטחת.

ראיות ההגנה

14. הנאשם העיד לעצמו. לאמיתו של דבר, כפי שהדברים עלו מתשובתו לכתב האישום, משיכת השקית בה החזיקה המאבטחת תוך הפעלת כח איננה מוכחשת על ידי הנאשם. הנאשם טען כי לא התכוון לפגוע במאבטחת וכי לא

היה לו כל אינטרס בכך. על כן, בחקירתו בבית המשפט העלה הנאשם מספר הסברים להתנהגותו והתנהלותו אל מול המאבטחת: ראשית, הנאשם טען כי בתקופה הרלבנטית היה אחרי תאונת דרכים קשה וסבל ממספר בעיות רפואיות. לדבריו, במועד הרלוונטי לכתב האישום הגיע לבית החולים לבדיקת "קולונוסקופיה". לטענתו, לצורך ביצוע הבדיקה הרפואית הוא נאלץ ליטול כדורים משלשלים שלושה ימים קודם לכן. על כן, כפועל יוצא מכך, הוא **נזקק לשירותים בכל רגע נתון** (עמ' 16 שו' 23-27).

שנית, הנאשם טען כי **סבר שהמאבטחת סיימה לבדוק את השקית שלו** (עמ' 17 שו' 16-7, שו' 28-29). אולם מטענתו זו חזר בו הנאשם כבר בחקירתו הנגדית (עמ' 18 שו' 8-9).

שלישית, הנאשם טען כי הוא היה עם מקל הליכה בשל מצבו הרפואי ו**סבר שהמאבטחת תאפשר לו לעבור בלי בדיקה** במיוחד כאשר מדובר באדם בעל חזות חרדית שברור שאינו מחזיק פצצה בשקית (עמ' עמ' 18 שו' 14-15, שו' 33; עמ' 19 שו' 10-11, 14, 16).

בנוסף, הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי לא הציג תעודת נכה בפני המאבטחת וזאת חרף טענתו כי באותה העת החזיק בתעודת נכה (נ/1) וזאת על אף שידע על האפשרות לעבור במעבר המיועד לנכים.

עיקרי טענות הצדדים:

15. בסיכומיהם התמקדו הצדדים בשאלה האם מקרה זה חוסה תחת סייג זוטי דברים הקבוע בסעיף 34 יז לחוק.

16. ב"כ המאשימה טענה כי על פי הפסיקה תחולתו של סייג זוטי דברים מותנה בקיומם של 4 תנאים מצטברים. לטענת המאשימה, בפסיקת בית המשפט העליון הודגש כי השיקול המרכזי בתחולת הסייג מופנה דווקא לבחינת **האינטרס הציבורי**. בהקשר זה, הפנתה ב"כ המאשימה לע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת רמזורים**, וטענה כי יש לבחון את תחולת הסייג בזירות. טענה נוספת של התביעה נוגעת לעובדה שמדובר בתקיפת מאבטחת שמילאה תפקיד ציבור בעת האירוע. בהקשר זה טענה התביעה שאמנם לנאשמת לא מיוחסת עבירה של תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א לחוק, אולם מבחינה מהותית יש לראות במאבטחת כמי שהיתה עובדת ציבור על פי הגדרתו בהתאם לסעיף 382א(א) לחוק, שכן המעשה נושא כתב האישום התרחש בעת שהמאבטחת נתנה שירות לציבור בבית החולים במסגרת עבודתה (סיכומי ב"כ המאשימה עמ' 21 שורות 21-34). לבסוף, טענה המאשימה כי יש לדחות את הסבריו של הנאשם שהתנהגותו נבעה מכך שמיהר לשירותים. בהקשר זה נטען כי מדובר בגרסה כבושה שהנאשם לא ציין בחקירתו במשטרה (סיכומי ב"כ המאשימה עמ' 22 שורות 7-17). על כן, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

17. ב"כ הנאשם טען כי לטעמו השאלה שעומדת להכרעה היא לא "האם התקיימה עבירת התקיפה אלא האם בכלל ראוי להרשיע אדם בגין מה שמיוחס לו בכתב האישום". לטענתו, במקרה זה לא קיים אינטרס ציבורי להעמיד לדין. לכל היותר, התנהגות הנאשם לא היתה מנומסת (סיכומי ב"כ הנאשם עמוד 22 שורות 19-25). כך במיוחד, כאשר מדובר בנאשם שיכול היה להשתמש בתעודת הנכה שהיתה ברשותו ובחר שלא לעשות בה שימוש אלא עמד בתור הרגיל. ב"כ הנאשם הוסיף והטעים את הנסיבות הרפואיות בהן היה שרוי הנאשם בעת האירוע.

ב"כ הנאשם טען כי המבחנים שנקבעו לצורך תחולתו של הסייג הקבוע בסעיף 34 יז לחוק מתקיימים. **באשר לטיבו של המעשה**, טען ב"כ הנאשם כי מדובר במקרה של משיכת שקית כאשר לא היה מגע פיזי בין הנאשם

למאבטחת. גם אם מדובר באירוע שניתן להגדירו כתקיפה מדובר בתקיפה קלה וברף נמוך של מדרג עבירת התקיפה. באשר לנסיבות המקרה טען ב"כ הנאשם כי מדובר במקרה בו הנאשם היה בדרך לבדיקה רפואית פולשנית, לאחר שעבר תאונת דרכים קשה כשהוא נעזר במקל הליכה. לטענת ב"כ הנאשם, גם המאבטחת בעדותה טענה כי לא יחסה חשיבות לאירוע והגישה תלונה בעקבות בקשת מעסיקה. בנוגע למבחן של תוצאות המעשה, נטען כי לא הוכח שנגרם כל נזק למאבטחת. באשר לאינטרס הציבורי, טען ב"כ הנאשם כי האקט המיוחס לנאשם בכתב האישום עולה כדי מעשה חסר ערך, וזאת מאחר שהנאשם לטענתו לא תקף, דחף או חבט ולא הגיע במטרה לבצע אחד מאלה. בתמיכה לטענתו הפנה ב"כ הנאשם, בין היתר, לאסופת פסקי דין אלה: ת"פ 4765-08-14 מ"י נגד פלונית (פורסם בנבו); לע"פ (מרכז) 27179-04-11 לוי נגד מ"י (פורסם בנבו); לע"פ (מרכז) 30256-02-14 איניאו נגד מ"י ועוד.

דין והכרעה

18. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו בפניי ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים ולמכלול השיקולים הצריכים לעניין, מסקנתי היא שיש להרשיע את הנאשם במעשים ובעבירה המיוחסים לו בכתב האישום. אפרט את הנימוקים העומדים בבסיס הכרעתי זו.

19. לנוכח העובדה שמדובר באירוע מתועד, דומה שהמסכת העובדתית בתיק זה איננה שנויה במחלוקת. בסופו של יום, הצדדים חלוקים בשאלת תחולתו של סייג זוטי הדברים, כפי שצוין כבר. עם זאת, יש להטרים ולהכריע בשאלות הקונקרטיות שהעלו הצדדים בנוגע לנסיבות המקרה וטיבן. כך גם יש להקדים ולהכריע בטענות שהעלה הנאשם בחקירתו.

20. כעולה מעדות המאבטחת ומ-ת/3 מדובר במעשה שכלל משיכה (דחיפה לפנים) של המאבטחת באופן כוחני ואגרסיבי. על פי התיעוד הנאשם החזיק ומשך את השקית בשתי ידיו ובמלוא הכוח, שלוש פעמים. כפועל יוצא מכך, הנאשם הצליח "שחרר" את השקית מאחיזתה של המאבטחת בטרם היא הספיקה לבדוק את תכולתה. לכך מתווספת תחושת המאבטחת אשר העידה בפני שהרגישה מאוימת ומפחדת לנוכח התנהגות הנאשם וקרבתו הפיזית, וכלשונה: **"זה פגע איך שהוא ניגש, הוא ממש התקרב אלי, זו הייתה תחושה מאיימת"** (עמ' 12 שו' 11). המאבטחת התייחסה גם לעוצמת העימות: **"מישהי אחרת שלא הייתה לה אחיזה חזקה הייתה עפה אחורה, הייתה לי אחיזה חזקה והצלחתי לעמוד ולא לעוף אחורה, יש לו כוח יותר חזק ממני ככה לנער בחורה"**. המאבטחת מסרה בעדותה כי משיכת השקית טלטל אותה, ובלשונה: **"הוא ניער אותי"** (עמ' 14 שו' 28). דבריה של המאבטחת עולים בקנה אחד עם תיעוד מצלמות האבטחה (ת/3). עדות המאבטחת והאופן בו תיארה את האירוע הותירו עליי רושם אמין. זאת, לא רק משום שדברי המאבטחת עולים בקנה אחד עם התיעוד שהוצג כאמור אלא גם לנוכח ההתרשמות שהמאבטחת איננה מונעת ממניעים אישיים או נקמנות כלפי הנאשם. גם בעדותה בבית המשפט ניכר היה שהיא איננה מגזימה בתיאור האירוע. תלונתה הוגשה לנוכח דרישות האחראים עליה והאינטרס הציבורי שטמון באירוע מסוג זה, כפי שהאחראים עליה מבינים אותו. נוכח האמור, אני מקבל את גרסת המאבטחת וקובע כממצא עובדתי את הדברים שתוארו לעיל.

21. מבחינת נסיבות האירוע, אני קובע כממצא עובדתי שאינו שנוי במחלוקת, כי מדובר באירוע שהתרחש בכניסה למוסד ציבורי - בית חולים. אוסיף גם שאין חולק שהמאבטחת הייתה בתפקיד במקום ציבורי וכי האירוע נושא כתב האישום היה בזיקה ישירה למילוי תפקידה של המאבטחת.

22. אשר לגרסת הנאשם והסבריו; טענת הנאשם כי מיהר לשירותים לנוכח מצבו הרפואי וכדורים משלשלים שנטל, לא רק שהיא כבושה ולא נמצא לה כל ביטוי בחקירתו במשטרה ולא הוגשו ראיות תומכות, אלא שהטענה גם לא עולה בקנה אחד עם התנהגותו בפועל של הנאשם. לו צרכי הגוף אילצו אותו לפנות לשירותים, סביר להניח שהנאשם היה ממשיך לשירותים, לאחר שעבר במגנומטר ולא חוזר להתעמת עם המאבטחת. כאן המקום לציין כי בחקירתו במשטרה (ת/1 עמ' 2 שו' 18) מסר הנאשם כי הגיע לבית החולים לבדיקת גסטרו לאחר צום של 24 שעות. הנה כי כן נושא הכדורים המשלשלים לא הוזכר.

23. על כך אוסיף, כי גם לו טענתו זו היתה נכונה, עדיין לא היתה כל הצדקה להתנהגותו התוקפנית של הנאשם. כך במיוחד בשים לב לעובדה שהמאבטחת הגיע לבדוק את תכול השקית שלו לאחר **כ-7 שניות** מרגע שהנאשם הניח אותה על השולחן לצורך בדיקה. כך שמדובר בהמתנה קצרה ביותר.

24. יתרה מזו; לו טענתו של הנאשם בנוגע לצורכי הגוף היתה נכונה, וככל שבאותה העת אכן החזיק הנאשם בתעודת נכה, הרי שהתנהלותו איננה מובנת. הנאשם ידע שיש מעבר מיוחד לנכים ועל אף שלטענתו מיהר לשירותים, בחר לעמוד דווקא בתור לבדיקת הביטחוני הרגיל. הנאשם לא נתן כל הסבר מניח את הדעת בעניין זה. ולא זו בלבד; הנאשם גם לא הציג את תעודת הנכה בפני המאבטחת ולא טען שהציג כל בקשה בפניה.

25. כך גם טענתו של הנאשם כי ציפה שהמאבטחת תעבירו מבלי לבדוק את השקית, אין לה בסיס ואחיזה. ראשית, הנאשם הוא שהניח את השקית על שולחנה של המאבטחת. יש להניח שעשה כן לצורך בדיקת תכולתה, כפי שעשו אחרים. שנית, הסבר זה דחוק, ובמידה מסוימת אף כבוש, שכן בחקירתו במשטרה מסר הנאשם "**אני לא ראיתי שהיא לא בדקה לי את השקית וחשבתי שהיא כן בדקה**" (ת/1 עמ' 3 שו' 34). כפי שצוין לעיל, גם הטענה שהמאבטחת סיימה לבדוק את השקית, אין בה ממש. ראשית, הנאשם חזר בו מטענתו בחקירתו הנגדית. שנית, עיון בתיעוד שהוגש (ת/3) מלמד שהנאשם יכול היה להבחין בכך שהמאבטחת טרם בדקה את השקית שלו.

26. נוכח האמור, הסבריו של הנאשם, נדחים. מכל מקום, יובהר כי אין מדובר בהסברים שמבססים טענת הגנה ולא מקימים הצדקה להתנהגותו.

27. נוכח ממצאים אלה, אני קבוע כי מעשיו של הנאשם כפי שתוארו לעיל ותועדו ב-ת/3 עולים כדי עבירת תקיפה, כפי שיפורט להלן בתמצית.

28. המחוקק הגדיר "תקיפה" מהי וכך נקבע בסעיף 378 לחוק:

תקיפה – [א/248]

"378. המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או **מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין**, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

29. נוכח ההגדרה הנ"ל של עבירת התקיפה, אני סבור כי התנהגותו של הנאשם עולה כדי עבירת תקיפה שבאה לידי ביטוי, על דרך של "**הפעלת כוח**" על המאבטחת "**בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין**" - על ידי משיכתה, ניעורה וטלטולה מצד לצד. מדובר במעשה שהשתקף בהפעלת כוח פיזי לא מבוטל כלפי מאבטחת שמילאה את

תפקידה במקום ציבורי.

30. לנוכח מסקנתי זו, אעבור עתה לבחון את תחולתו של סייג זוטי דברים על מעשיו של הנאשם.

סייג זוטי דברים

31. סעיף 34 י"ז לחוק קובע לאמור:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

32. כפי שניתן להיווכח, בגוף הסעיף מפורטים ארבעה תנאים מצטברים ליישומו של הסייג. בהמשך הדרך, בע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ [פורסם בנבו, פסקה 25 (להלן: "עניין הנדסת חשמל")] קבע בית המשפט העליון את אמות המידה לתחולתו של סייג זה. בין היתר, נקבע שם כך:

"בגוף סעיף 34 י"ז לחוק העונשין מפורטים ארבעה תנאים מצטברים ליישומו ואלה הם: **"...טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי..."**. בחינתו של מעשה לאור התנאים הללו אמורה להוביל למסקנה אם במעשה קל ערך עסקינן. ניסוחו הכללי של הסעיף מעלה את השאלה בדבר המשקל הסגולי של כל אחד מהתנאים, וכיצד לערוך את השקלול הסופי ביניהם. נראה שלא ניתן לקבוע מראש את המשקל המדויק שיש לייחס לכל תנאי, שכן לכל מקרה הנסיבות המיוחדות לו. עם זאת הגישה הרווחת היא כי משקלו של התנאי האחרון, בדבר האינטרס הציבורי, רב מזה של השאר (י' קדמי על הדין בפלילים - חוק העונשין (כרך א) [29], בעמ' 556) (ההדגשים שלי - ב.א.)."

33. בעניין הנדסת חשמל הנ"ל, הדגיש בית המשפט העליון כי הסייג אינו מונה רשימה של מקרים וכי יש להחיל את הסייג בזירות (עניין הנדסת חשמל, פסקה 26). עוד יושם אל לב כי הפסיקה הכירה בכך שאת המשקל הניכר והמכריע יש לתת לאינטרס הציבורי הטמון בערך המוגן שבעבירה [ראו גם ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן (פורסם בנבו, עמ' 747; ע"פ (מחוזי ת"א) 1720/95 מדינת ישראל נ' יוסף ואח', פורסם בנבו ביום 23.10.96].

34. על פי ההלכה הפסוקה, אם כן, השיקולים שיש לבחון לעניין הגנה זו הם טיבו הקונקרטי של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, תוך שניתן לתנאי האחרון משקל רב ומכריע יותר. הסייג יכול אך באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית.

35. לאחר ששמתי לנגד עיני את אמות המידה שנקבעו בחוק ובפסיקה באשר לתחולת סייג זוטי דברים, אפנה כעת לבחינת התנאים על המקרה הקונקרטי.

36. טיבו של המעשה ונסיבותיו של המעשה; על פי עובדות שהוכחו בפניי ואשר הובאו לעיל באריכות, תקף הנאשם את המאבטחת תוך שהתקרב אליה באופן מאיים, אחז בשקית שהיא החזיקה לצורך בדיקה, "ניער"

ו"טלטל" את המאבטחת באמצעות משיכת השקית. הנאשם משך את השקית שהוא הניח לצורך בדיקה בחוזקה, בשתי ידיו ותוך הפעלת כוח פיזי לא מבוטל. אמנם מדובר בעימות שלא כלל מגע פיזי בין הנאשם למאבטחת, אך אין בכך כדי להפחית מעוצמת הפעלת הכוח כלפי המאבטחת. באשר לנסיבות המעשה, יש לחזור ולזכור שמדובר באירוע תקיפה שבצדו הפעלת כוח פיזי כלפי מאבטחת שמילאה תפקידה בהתאם להוראת סעיף 3 לחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, תשס"ה-2005. כן יש לזכור שמדובר באירוע שהתרחש בכניסה לבית חולים ציבורי.

37. בהקשר זה, יצוין כי להתנהגותו של הנאשם לא היתה הצדקה וההסברים שמסר בעניין זה, נדחו כמפורט לעיל. עם זאת, מצאתי כבר עתה לציין שנתוני האישיים של הנאשם והנסיבות הרפואיות ישקלו לזכות הנאשם בשלב המתאים, אך אין בהן להטות את הכף מבחינת אחריות פלילית. אפשר שתהיה לנתונים אלה נפקות ואפשר שאלה יובילו להקלה והתחשבות, אלא שאין בהן כדי להוביל לתחולת הסייג.

38. **תוצאותיו של המעשה;** דין האמת להיאמר, אין מדובר באירוע חמור מבחינת תוצאתו. לא מדובר באירוע שגרם לתוצאה קשה או לפגיעה משמעותית. המאבטחת טענה שידה השתפשפה בעקבות חיכוך עם השולחן, אך גם אם נגרם שפשוף כאמור מדובר בחבלה מינורית. אציין שבהעדר תיעוד התומך בטענה זו, לא מצאתי לקבוע ממצא עובדתי בעניין זה. עוד יצוין כי גם התביעה לא מצאה לייחס לטענה זו כל משמעות. לא בכדי עניין זה לא מצא ביטוי בעובדות כתב האישום. עם זאת, יש לחזור ולהדגיש את דברי המאבטחת כי אם לא היתה לה אחיזה חזקה הרי שהיתה יכולה לעוף לאחר מעוצמת הפעלת הכוח. לפיכך, לא ניתן להפחית מפוטנציאל הנזק שהיה טמון במעשיו של הנאשם. מעבר לכך, כפי שצוין לעיל, מבחן התוצאה איננו עומד לבדו, אלא עומד לצד המבחנים הנוספים, כך שאין בהתקיימותו כדי להביא לתחולת הסייג.

39. **באשר לאינטרס הציבורי שבמעשה;** אכן אין מדובר בעבירת תקיפה חמורה שתוצאותיה קשות. יחד עם זאת, אין צורך להכביר במילים באשר לחומרתן של עבירות תקיפה המתבצעות כלפי מי שממלא תפקיד ציבורי. חומרה מיוחדת נודעת לכך, כאשר העבירה מתבצעת בעת מילוי תפקידו של נותן השירות לציבור ובקשר הדוק למילוי תפקידו. כפי שצוין לעיל, במקרה זה מדובר בתקיפת מאבטחת בשעת מילוי תפקידה. האינטרס הציבורי הטמון בהגנה על עובדי ציבורי ונותני שירות, כגון מאבטחים ועובדי מוסדות ציבור או גוף דואלי אחר, איננו מאפשר לראות במקרה זה כמקרה קל ערך. ההפך, האינטרס הציבורי מחייב להגן על נותני השירות הנאלצים לעמוד בעומס ובהתנפלות. קיים אינטרס ציבורי מובהק להגן על מאבטחים ונותני שירות אחרים הממלאים תפקיד ציבורי ודואגים לביטחון הציבור. לטעמי, החלת סייג זוטי דברים על מקרה זה דווקא עלול לשלוח מסר שלילי לציבור ולפיו בעת בידוק ביטחוני כל מאן דאליים גבר. מאידך, התייחסות למעשיו של הנאשם כאל אירוע תקיפה, אף אם לא מדובר באירוע תקיפה חמור, יש בו כדי לשלוח מסר חשוב לציבור שתוקפנות, בין במישרין ובין בעקיפין, כלפי נותני שירות איננה משתלמת.

40. עינתי בפסיקה שהגיש ב"כ הנאשם ולטעמי אין הנדון דומה לראיה. כך למשל בת.פ. 4765-08-14 מ"י **נגד פלונית**, דובר בטפיחה על כתפיים של אישה בהריון כלפי בן זוגה, בסיטואציה של סכסוך ויכוח משפחתי. באשר לת.פ. 67252-10-18 מ"י **נגד כהן**, דובר במי שזוכתה במרבית העובדות שיוחסו לה בכתב האישום ובית המשפט סבר שעל אחיזה ביד לא היה מוגש כתב אישום לכתחילה. על כן, מצא בית המשפט להחיל את סייג זוטי דברים על המקרה הקונקרטי. כך גם מרבית הכרעות הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשם עסקו בתחולת סייג זוטי דברים לאחר שהנאשמים שם זוכו ממרבית העובדות שיוחסו להם ונמצאו ראיות בייחס לחלק שולי של העובדות שיוחסו להם.

41. נוכח כל האמור, אני דוחה את טענת הנאשם באשר לתחולת סייג זוטי דברים על מקרה זה.

42. אשר על כן, אני סבור שהתביעה עמדה בנטל הבאת הראיות המוטל עליה להוכחת עבירת התקיפה המיוחסת לנאשם. לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשפ"ב, 27 יולי 2022, במעמד הצדדים